„ბავშვობაში იტალიელი ვიყავი...“

„ცრუვარსკვლავებმა დააბინძურეს შოუბიზნესი“

თუ რამდენიმე წლის წინ ქართული ესტრადის მომღერლები მხოლოდ რუსეთსა და ახლო უცხოეთს სტუმრობდნენ გასტროლებით, ამჯერად ქართულმა ჰანგებმა წყნარი ოკეანის გაღმაც გააღწია და აშშ-ში უკვე არა მარტო გენიალურ ქართულ პოლიფონიას, არამედ ქართულ საესტრადო მუსიკასაც უსმენენ. სამი შესანიშნავი მომღერალი — მაია ჯაბუა, ნუცა ჯანელიძე და თემურ თათარაშვილი ახლახან დაბრუნდნენ აშშ-დან, სადაც, როგორც ჩემთვის გახდა ცნობილი, კვლავ შეხვედრის მოლოდინით აღსავსე მსმენელი დატოვეს. იმედია, უახლოეს პერიოდში, არა მარტო ამერიკელებს, სხვა ქვეყნის მელომანებსაც მოანატრებენ საკუთარ ხმას და ქართულ სიმღერას. ამერიკული საგასტროლო ვოიაჟიდან დაბრუნებულ ***მაია ჯაბუას*** *შთაბეჭდილებების შესახებ ვესაუბრეთ:*

— აშშ-ში ჩვენი გამგზავრება ადრეც იყო დაგეგმილი. ტერაქტის საწინააღმდეგო აქცია-კონცერტში უნდა მიგვეღო მონაწილეობა სხვა ქვეყნების წარმომადგენლებთან ერთად. მაგრამ ვიზები ვერ გაგვიკეთეს დროულად და ამიტომ ჩვენს ნაცვლად ჩეხები მიიწვიეს. ამჯერად ორი შესანიშნავი ქართველი ქალის ინიციატივით მოხდა ჩვენი გასტროლის ორგანიზება და მაიამიში ერთი საათნახევრიანი კონცერტი ჩავატარეთ. კმაყოფილები ვართ მაყურებლის ყურადღებით, სითბოთი და ღიმილით.

— ეს ქართველი ქალები ვინ არიან, შოუბიზნესის სამყაროში მოღვაწეობენ?

— ნინო კაპანაძე და ნანა ლუკაშვილი კარგა ხანია აშშ-ში ცხოვრობენ და საკმაოდ წარმატებულად მოღვაწეობენ. მათ მოინდომეს აშშ-ს გააცნონ ქართული კულტურა და ხელოვნება, რითაც დღემდე ასე ვამაყობთ. ჩვენი კონცერტი მათი დიდი მიზნების და პროექტების განხორციელების საწყისი ეტაპი იყო და ვერასოდეს დავივიწყებ.

— რა შთაბეჭდილება მოახდინა თავად ამერიკამ? როგორც ვიცი, ამერიკაში პირველად იყავით.

— დიახ. პირველად ვიყავი და არც არასოდეს არ მიოცნებია იქ წასვლაზე. ბავშვობიდან ამოჩემებული მქონდა, რომ იტალიელი ვიყავი და თამაშიც კი მოვიგონე, რომლის მიხედვითაც მე და მამა იტალიელები გახლდით, დედა და ჩემი დები კი ქართველები. როცა იტალია ვნახე, ძალიან ბედნიერი ვიყავი. ნახვის შემდეგ შემიყვარდა ესპანეთიც, ისრაელიც, საფრანგეთიც, მაგრამ ამერიკამ ვერაფრით მოახდინა შთაბეჭდილება.

— სულ არაფერი მოგეწონათ?

— იცით რა, ფილმებში ნანახი ამერიკა სრულებით განსხვავდება რეალურისგან. მათ ფილმებში ყველა ქალი უნაკლოა, ყველა კაცი — გმირი. ალბათ ამის დეფიციტი აქვთ და ამიტომ იღებენ ასეთ ფილმებს. ამერიკელები სრულებით არ განსხვავდებიან სხვებისგან და მათ არაფერი აქვთ არაჩვეულებრივი. იქ წასვლამდეც და დღესაც იმ აზრზე ვდგავარ, რომ ამერიკული სულაც არ ნიშნავს ძალიან კარგს ან ძალიან მართალს.

— და მაინც, ამერიკაში, ჩვენგან განსხვავებით, მაღალია ადამიანთა კეთილდღეობის დონე.

— სამწუხაროდ, ამ მხრივ ჩვენთან გასაცოდავებული ვითარებაა. სულ მაფიქრებს ჩემი ქვეყნის მდგომარეობა და ახლა, როცა დავბრუნდი ქვეყნიდან, სადაც ღამით ულამაზესი ნათურებით ყველაფერი ჯადოსნური და ლამაზი ჩანს, დღისით კი არანაირი ხიბლი აღარ იგრძნობა, კიდევ უფრო მეტკინა ჩემი ქვეყნის, ჩემი თბილისის ტკივილი. ჩამოვედი თვითმფრინავიდან სრულიად უკუნით მოცულ ქალაქში. მოვედი გათოშილ სახლში და სიბნელეში წესიერად ვერც კი შევხედე მონატრებულ შვილებს. ამ ქვეყანას არაფერი სჭირს ისეთი უსაშველო, როგორც ზოგიერთები გაიძახიან. თუ თავად არიან უნიჭოები და გამოსავალს ვერ პოულობენ, ასპარეზი დაუთმონ იმ ხალხს, ვინც ზამთარში არ დაიწყებს წუწუნს — ესაა შესაკეთებელი და ის საყიდელიო. მთელი გაზაფხული, ზაფხული და შემოდგომა ხომ შეიძლება მოხმარდეს ყველაფერის მოწესრიგებას და მთელი ერი არ იყოს შეურაცხყოფილი ვიღაც მავნებლებისგან.

— მაია, რადგან დაბრუნდით ამერიკიდან, სადაც, ჩვენგან განსხვავებით, შრომას ადრეულ ასაკში იწყებენ, საინტერესო იქნება, გვითხრათ, თქვენ როდის იგემეთ საკუთარი შრომის შედეგი პირველად?

— ჩემი შრომის შედეგებს ვიმკი მთელი ცხოვრება. ეს პროცესი ჯერ კიდევ მაშინ დაიწყო, როცა გათვითცნობიერებულიც კი არ მქონდა, რომ ვშრომობდი. ვმღეროდი და ეს მსიამოვნებდა ადრეული ბავშვობიდან, თუმცა, ხანდახან ვბრაზობდი, როცა დედა ეზოს და თამაშს მომწყვეტდა ხოლმე. მაშინ არ მქონდა ანაზღაურება, ამაზე არც კი მიფიქრია. ერთი კი ფაქტია, მე უკვე ძალიან პატარა ვშრომობდი.

— უქმად ყოფნა სულის ჟანგიაო, მართალია?

— არ ვიცი, რა იგულისხმება უქმად ყოფნაში. სამსახური, როგორც ასეთი, არასდროს მქონია და ერთ ადგილზე დამჯდარი ამ საათიდან იმ საათამდე ვერ ვიმუშავებ. ეს ჩემთვის დამღუპველი იქნება. ვერ შევძლებ, სხვანაირად მაქვს ბუნება და გონება მოწყობილი. მაშინაც არ ვარ უქმად, როცა სტუდიაში არ ვმუშაობ, ფიქრი და ანალიზი ჩემთვის რაღაცამდე მისასვლელი გზაა, ვაზროვნებ, ე.ი. უქმად არ ვარ.

— მშობლები, რომლებიც შვილებს ანებივრებენ, მათ განსაცდელისთვისაც ამზადებენო — მართალია?

— განებივრება ყველას სხვადასხვაგვარად ესმის. მე და ჩემი დები მშობლებისგან განებივრებულები ვიყავით იმით, რომ პიროვნული განვითარებისთვის აბსოლუტურ თავისუფლებას გვაძლევდნენ და ჩვენი სჯეროდათ. მე არ ვარ ასეთი, მჯერა ჩემი შვილის, მაგრამ პრინციპი მაქვს — „დაველიაი, ნო პრავერიაი“. ეს ჩემი მინუსია და არა ჩემი შვილის.

— თვლით თუ არა, რომ მლიქვნელობის ნიშანია, როცა ადამიანს პირში აქებენ?

— სულაც არ ვეთანხმები ამ აზრს, თუ ადამიანი საქებია, უნდა აქო და თანაც სიცოცხლეში. სიკვდილის შემდეგ რომ აქებ, ეგ არაფერია. სიცოცხლეში რომ ამდენი გექო, შეიძლება უფრო მეტიც ეკეთებინა და მეტიც ეცოცხლა.

— თქვენზე ამბობენ, რომ შოუბიზნესის პრობლემებზე ხშირად საუბრობთ, არ ერიდებით კრიტიკას.

— კრიტიკა ჩემი საქმე არ არის. ეს მუსიკათმცოდნეების საქმეა. მათ უნდა შეაფასონ ვინ რას აკეთებს, ვინ არის პროფესიონალი მომღერალი, მუსიკოსი და ვინ ცრუ ვარსკვლავი. დღეს ბევრი ბჭობს იმაზე, რომ ცრუ ვარსკვლავებმა დააბინძურეს შოუბიზნესი. მაგრამ არავინ აკონკრეტებს სახელებს და გვარებს და მათ შორის უნებლიეთ ვყვებით მეც, თემურიც, მერაბიც, ნუცაც და სხვებიც. გულისტკივილს გამოვთქვამ იმის გამო, რაც ხდება და დამნაშავედ ის კი არ მიმაჩნია, ვისაც დაუმსახურებლად ვარსკვლავობა უნდა, არამედ იმას, ვინც მას ავარსკვლავებს, ვინც უგემოვნო, ცუდ სიმღერას და კლიპს ატრიალებს ეთერში, ვინც 10 ინტერვიუს აკეთებს...

— და, როგორც ჩანს, ბრალს ჟურნალისტებსაც სდებთ...

— დიახ. თუ შენ კარგზე და პროფესიონალზე დაწერ და თანაც დაწერ პროფესიონალურად, თუ ტელე ან რადიოეთერში გაუშვებენ გემოვნებიან კლიპს ან სიმღერას, ყველაფერი კარგად იქნება, საზოგადოებასაც აღარ გაუფუჭდება გემოვნება.

ეკა ლომიძე

---

15 დეკემბერი კვირა

14 დეკემბერი შაბათი

13 დეკემბერი პარასკევი

12 დეკემბერი ხუთშაბათი

11 დეკემბერი ოთხშაბათი

10 დეკემბერი სამშაბათი

9 დეკემბერი ორშაბათი

— თუ ვინმეს ჰგონია ქართული კინო მოკვდა, — ცდება!..

ახალი ფილმი კრიმინალური ისტორიების შესახებ...

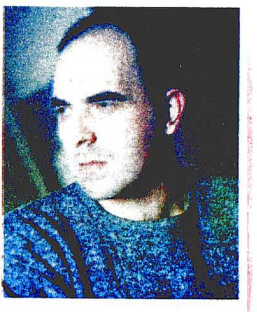

ბოლო წლებში ქართულ კინოსტუდიაში გამეფებული წყვდიადი, ბოლოს და ბოლოს გაირღვა. ამგვარი განცხადება სულაც არ არის თამამი და საფუძველს მოკლებული. იანვრიდან კინო და ტელეეკრანებზე ისევ გამოჩნდება ახალი ქართული ფილმები. გვესაუბრა საქართველოს კინემატოგრაფიული ცენტრის დირექტორი, კინორეჟისორი, რამდენიმე მოკლე და ერთი სრულმეტრაჟიანი ფილმის „აქ თენდება“ ავტორი, ***ზაზა ურუშაძე*** *(შეგახსენებთ, რომ მისი ფილმი „აქ თენდება“ 1999 წელს „ოსკარის“ საუკეთესო უცხოენოვანი ფილმის ნომინაციაზეც იყო წარდგენილი). ამ დღეებში კი ამ ფილმის განმეორებითი პრემიერა შედგა მოსკოვში.*

— ბატონო ზაზა, ორიოდე სიტყვით თუ შეიძლება კინოცენტრის შესახებ გვითხარით:

— ერთი წელია „საქართველოს კანონი ქართული კინემატოგრაფიის მხარდაჭერის შესახებ“ საფუძველზე შეიქმნა ეროვნული კინოცენტრი, ჩემამდე მისი ხელმძღვანელი ოთარ შამათავა გახლდათ. მე 5 თვეა, რაც დირექტორი ვარ და სიამოვნებით აღვნიშნავ, რომ თუ ვინმეს ჰგონია, ქართული კინო მოკვდა, — ცდება. დღეს ქართულ კინოინდუსტრიაში სერიოზული და სასიამოვნო ცვლილებებია.

— კონკრეტულად?

— წელს ბიუჯეტიდან გამოყოფილი ჩვენი წილი 100%-ით ავითვისეთ, „ქართულ ფილმში“ დაწყებული და მერე შეჩერებული 7 სრულმეტრაჟიანი ფილმი და ორი მოკლემეტრაჟიანი ანიმაციური ფილმი დასრულდა. რეზო ესაძის „ჭერი“, ერეკლე ბადურაშვილის „კიდევ ერთი ქართული ისტორია“, გენო ცაავას „შაბათი“, გოგიტა ჭყონიას „პორტრეტი“, კახა მელითაურის და თინა მენაბდის „სარკმელი“, გიო მგელაძის „ქალაქის დაცემა“ და ზურაბ თუთბერიძის „ოცნება ახდება“ სულ მალე გავა ეკრანებზე. წელს დასრულდება და მომავალ წელს გახმოვანდება ლევან ზაქარეიშვილის ფილმი „თბილისი-სტამბული“.

— რამდენადაც ჩემთვის ცნობილია, თქვენ და ერეკლე ბადურაშვილიც იღებთ მრავალსერიიან ფილმს „ტელეიმედისათვის“.

— „აუდიენციის“ ბაზაზე კეთდება ახალი მრავალსერიიანი ფილმი „უცხო ქალაქი“. ეს არის ფილმი კრიმინალური ამბების შესახებ, რომლის კენტ სერიებს მე, ხოლო ლუწს, ერეკლე ბადურაშვილი გადაიღებს. მთავარ როლებში იხილავთ ჟანრი ლოლაშვილს, ია სუხიტაშვილს, გიორგი ყიფშიძეს, გურამ ფირცხალავას და ეკა ანდრონიკაშვილს. გადაღება ძალიან მალე დაიწყება.

— ამბობენ, ოთარ იოსელიანი აქტიურად თანამშრომლობსო კინოცენტრთან.

— დიახ, ოთარ იოსელიანის თანადგომით იწყება შვეიცარიის სერიოზული სამწლიანი პროექტის განხორციელება, რომელიც ამიერკავკასიის ქვეყნებში (ძირითადი აქცენტი კი საქართველოზე კეთდება) კინემატოგრაფიის განვითარებისათვის დახმარებას ითვალისწინებს.

— ახალგაზრდა რეჟისორთა ნამუშევრების კონკურსი დასრულდა. შედეგებით კმაყოფილი ხართ?

— კონკურსი საინტერესო იყო. ათი სადებიუტო კინოპროექტი შეირჩა და მალე გადაღებები დაიწყება.

— ხშირად ისმის საყვედურები, რომ ქართველ რეჟისორთა მომავალი თაობა ნაკლებად განათლებულია და მათი პროფესიული დონეც დაბალიაო. თქვენ რა აზრის ხართ?

— ამაზე საუბარი მიძნელდება. თუმცა, მომავალი გვიჩვენებს, ვის რა შესაძლებლობა აქვს. ისე, ჩვენს დროს რვა წელიწადში ერთხელ ცხადდებოდა კინოსარეჟისორო ფაკულტეტზე მიღება და პედაგოგებსაც სტუდენტებისადმი სხვაგვარი, სერიოზული მიდგომა ჰქონდათ. ახლა თეატრალურ ინსტიტუტში სარეჟისორო ფაკულტეტზე მიღება ყოველ წელს მიმდინარეობს, ამდენი რეჟისორი კი ვფიქრობ, საქართველოს არ სჭირდება.

— არაპროფესიონალებმაც დაიწყეს ფილმების გადაღება.

— ამ ადამიანებმა, ვინც არაპროფესიონალურ ფილმებს იღებს, სასურველია განათლება მიიღონ. მაშინ, ჩვენც აქტიურად დავდგებით მათ გვერდით. ისე, კარგი ფილმი არაპროფესიონალმაც შეიძლება გადაიღოს.

— უცხოელებთან ერთობლივ გადაღებებზე თუ აქვს კინოცენტრს მოლაპარაკებები?

— რუსეთის კულტურის მინისტრთან უკვე გვქონდა ამ საკითხზე მოლაპარაკება და მალე ხელშეკრულებებსაც გავაფორმებთ. შვეიცარია, ბელგია, გერმანია, საფრანგეთი და ირანიც მოწადინებული არიან ჩვენთან ფილმების ერთობლივი წარმოებით და ვფიქრობთ, სულ მალე, რეალური პროცესების მომსწრე თავადაც გახდებით.

ეკა ლომიძე

ჟურნალ-გაზეთების გამოწერა
თბილისის მაცხოვრებელთათვის
და ორგანიზაციებისთვის
ტელ: 33-26-73
სახლიდან გაუსვლელად